

- „Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben...” (5Móz 30,14): a pusztai vándorlás végén hangzik el. Isten nemcsak törvényt adott, hanem azon munkálkodott, hogy Őt magát ismerjék meg egyre jobban: hogy az Ő beszéde, aminek hatalma van, „közel legyen hozzájuk”, bennük legyen. „Kösd a karodra, írd az ajtófélfára, ismételd fiaid előtt”: ez is azt szolgálja, hogy bekerüljön a szívbe, hogy hit legyen belőle (10,17).
- Bekerüljön a szívembe: az életemet, a magatartásomat határozza meg. Szívvel hiszek: nem csak elméletben, nem csak „elhiszem, hogy úgy van”, mint egy hír vagy egy tény, amit elfogadok, de nem kell belekalkulálnom a döntéseimbe, a terveimbe. „Így élek”, így gondolkodom, így érzek, ezt akarom megvalósítani.
- A hit beszéde: az a beszéd, amely a hitet ébresztette bennem; amely később is döntésre hív: hiszek-e Istennek, rábízom-e magam. – Példák: Ábrahám azonnal hitt Istennek; Mózes először nem akart indulni; Gedeon próbálgatta, hogy Isten tényleg meg tudja-e tenni. Mindegyiket eljuttatta Isten odáig, hogy rábízta magát. – Ha hív/küld valahova, és nem tudom rábízni magam, mondjam el neki, és engedjem, hogy meggyőzzön.
- A Krisztusban való hit beszéde: erre kell rábíznom magam, ezáltal magára Krisztusra. Engedelmség: azt tegyem, olyan eszközökkel, amit és ahogy Ő mondja és teszi.
- A kezdet: szívemmel hiszem azt, ami meg van írva róla, és amit hirdettek nekem.
- „Szívemmel” hiszem: az, hogy Isten feltámasztotta Jézust, nem elmélet, hanem élet. Hogyan lett az? Felismertem az addigi, Jézus nélküli „életemről”, hogy halál. Az Ő halálát és feltámadását úgy fogadtam el, mint ami nekem menedék, szabadulás. – Ezért nekem is van feltámadásom, örök életem, és ebből kiindulva dönthetek, tervezhetek. Bátorság, de nem vakmerőség, mert van alapja: Jézus Krisztus feltámadása és mindaz, amit mondott (ígért, tanított, parancsolt...).
- Aki hitben jár (így), annak vallást kell tennie Jézusról. Meg kell tudnom vallani, hogy Ő nekem úgy Uram, hogy nincs magánéletem, tőle független akcióim. – Tényleg nincs? – Kuriósz: mint a régi úr-rabszolga viszonyban. Ma is rámondják, ha valaki így követi Krisztust, hogy „rabszolga”. (Így is van: 1Kor 7,22). Igaz, hogy Krisztus szabaddá tesz bűntől, haláltól, ördögtől, de Őbenne élve az Ő (rab)szolgája vagyok.
- Aki hitben jár, az vallást tud tenni Jézusról. Örömmel beszél róla. Miről beszélek legszívesebben? Ügyességemről, vagy az engem ért igazságtalanságokról, kellemetlenségekről? Mind Istentől kaptam. Ő akarja használni az „ügyességemet” is (de nem az ügyeskedést), a kellemetlenségeket is. Tehát ne dicsekedjek velük, hanem adjak hálát értük.
- Aki hitben jár, az azért is vallást tesz Jézusról, mert hiszi, hogy a másik embernek is Őrá van szüksége („ugyanaz az Ura mindenkinek”: ha én Krisztus beszédét meghallva lettem hívővé, a másik is csak úgy lehet) – és szereti úgy, ahogy Őt szereti Krisztus. Ezzel viseli el a visszautasítást, a támadásokat is úgy, ahogy Krisztus elszenvedte. A másíknak is hallania kell, hogy „szívével hinni” tudjon, segítségül hívja az Úr nevét (10,13).